

ANTON ŠTRUKELJ

Kristus, naše upanje

VRTNICE ZA SVETO LETO 2025

*Duhovniku Cirilu Sorču
teologu upanja v spomin*

Vrtnicam na pot

Meseca maj in junij sta povezana z dvema cvetlicama, s šmarnico in vrtnico. Skromna šmarnica predstavlja Deklo Gospodovo, očarljiva vrtnica pa njenega Sina. Marija hoče voditi k Jezusu in je srečna, če je češčen in ljubljjen njen Sin. Jezusova slava je Marijina slava. Govorimo v množini, šmarnice, vrtnice, ker je v maju 31 dni, v juniju pa 30. »Grem k šmarnicam, bil sem pri vrtnicah.« Pa se zatecimo k ednini.

Minilo je 25 let, odkar je z dovoljenjem naših škofov zrasla prva vrtnica z značilnim naslovom in vsebino Bodite sveti. Zdaj jih je 25 in napolnjujejo četrto stoletja. Prva vrtnica za leto 2001 s svojim naslovom kaže smer in cilj vseh vrtnic. Vsi smo po nauku 2. vatikanskega cerkvenega zbora poklicani k svetosti. Letošnja 25. vrtnica, Kristus, naše upanje, nakazuje, da brez upanja ni svetosti, in da je naše upanje prav Kristus osebno. V tem se ujema s papežem Frančiškom, ki se pogosto vrača k upanju v nagovorih različnim skupinam. Tudi svetemu letu 2025 je dal značilen naslov: Romarji upanja.

Knjižico, ki jo imate v rokah, je napisal dr. Anton Štrukelj, ki mu beseda lepo, gladko in hitro teče ter je dobro zabeljena s Svetim pismom in naukom Cerkve, hkrati pa dovolj razumljiva, kar za učene može ni značilno. Knjižica je povezana s prazniki in bogoslužjem, kar še povečuje njeno uporabnost.

Štrukljeve vrtnice so lahko dober pripomoček za obhajanje svetega leta. To bodo, če jih bodo pastoralni delavci spoznali in priznali za take. Kljub četrstoletja se še niso dovolj udomačile po naših župnijah, kakor so udomačene šmarnice. Ni dovolj, da jih v cerkvi poslušamo. Bog nam je dal tudi oči, da jih po domovih beremo. Dal nam je tudi pamet in srce, da o vsebini razmišljamo in jo vzljubimo. Predvsem so pomembna z milostjo okrašena duhovna ušesa, duhovne oči in ljubeče srce, ki bo vzljubilo Božje Srce in se spreobrnilo.

p. Anton Nadrah OCist

1. Poživljajoča vrtnica

Papež Frančišek je kot »romar upanja in miru« v Fatimi 12. in 13. maja 2017 ob stoletnici Marijinih prikazovanj vzkliknil: »Dragi romarji, imamo Mater. Če se je držimo kakor otroci, živimo v upanju, ki se opira na Jezusa. Naj to upanje vodi naše življenje! To upanje nas podpira vedno, do našega zadnjega diha.«

Papež Frančišek je v napovedi svetega leta 2025 poudaril, da moramo kot romarji vere imeti prižgane svetilke upanja. Zato je izbral geslo »*Romarji upanja*«. Smo tik pred binkoštnim praznikom. Gospod Jezus sam prosi Očeta za nas. Prosi, da bi bili eno. Prosi, da bi bili kot ljubljene otroci troedinega Boga pred svetom priče veličastne ljubezni Boga. Po Marijinem mesecu majniku začnemo pobožnost *vrtnic* v juniju, ko želimo premišljevati o *kreposti upanja*.

Pesnik Rainer Maria Rilke (1875–1929) je dvanajst ustvarjalnih let preživel v Parizu. Tam je blizu nekega trga vsak dan sedela ženica in z iztegnjeno roko prosila mimoidoče. Molčé je sprejemala darove, ne da bi dvignila svoj pogled in se zahvalila. Rilke ji nikoli ni dal miloščine. Ker se je njegova francoska spremljevalka temu čudila, ji je Rilke odgovoril: »Podariti moramo njenemu srcu, ne njeni roki.« Čez nekaj dni je pesnik prinesel sveže razcveteno belo vrtnico in jo počasi položil ženici

v odprto dlan. Tedaj se je zgodilo nekaj nepričakovanega. Beračica je pogledala kvišku, vstala, prijela pesnika za roko, mu jo poljubila in tiho odšla. Cel teden je ni bilo nazaj. Po osmih dneh je spet sedela tam molčé z iztegnjeno roko. Francozinja je vprašala: »Od česa je živela vse te dni?« Rilke je odgovoril: »*Od vrtnice!*«

Pripoved vsebuje nazorno sporočilo za junijsko pobožnost vrtnic v čast Jezusovemu Srcu. Upanja ne moremo potešiti z nadomestki. Sv. mati Terezija pravi: »Človek je ustvarjen za večje stvari. Ustvarjen je zato, da bi ljubil in bil ljubljen.« Ker je človeško srce naravnano na višje dobrine, ga ne morejo nasititi »mala upanja in pričakovanja«. Človekovo nemirno srce more osrečiti in izpolniti samo »Véliko upanje«, Bog sam. Prvi stavek Katekizma se pomenljivo glasi: »Bog, ki je sam v sebi neskončno popoln in blažen, je po svojem načrtu iz čiste dobrote svobodno ustvaril človeka, da bi ga naredil deležnega svojega božjega življenja« (KKC 1). »Pridi, pridi, Sveti Duh, iz nebes na nas razlij svoje luči svetli sij!«

Srce Jezusovo, Sinu večnega Očeta

— *usmili se nas.*

2. Glejmo na Kristusa!

Med božjepotnimi svetišči, ki so jih radi obiskovali že naši predniki, je tudi Marijino Celje na avstrijskem Štajerskem. Papež Benedikt XVI. je na mali šmaren, 8. septembra 2007, rekel: Že 850 let prihajajo semkaj molivci iz različnih ljudstev in narodov s prošnjami svojega srca in svoje dežele, s skrbmi in upi svoje duše. V to veliko romanje mnogih stoletij se danes uvrščamo mi. Pri Gospodovi materi se odpočijemo in jo prosimo: Pokaži nam Jezusa. Pokaži nam, romarjem, Jezusa, ki je pot in cilj hkrati: resnica in življenje. Romanje pomeni, da imamo smer in gremo cilju naproti. To daje svojo lepoto tudi potovanju in njegovemu naporu.

Potrebujemo Boga, ki nam je pokazal svoj obraz in odprl svoje srce: Jezusa Kristusa. Jezus počiva na Očetovem srcu. Samo Jezus je Bog, zato je samo Jezus most, ki povezuje Boga in človeka. »Glejmo na Kristusa«, je vodilo tega dneva. Bog ne prihaja z zunanjo močjo, marveč prihaja v nemoči svoje ljubezni, ki je njegova moč. Izročča se v naše roke. Prosi za našo ljubezen. Vabi nas, naj sami postanemo majhni, naj stopimo dol s svojih visokih prestolov in se naučimo otroštva pred Bogom. Ponuja nam tikanje. Prosi nas, da mu zaupamo in se tako naučimo bivanja v resnici in v ljubezni.